

Улоге:

РОДОЛФО, песник АЛЕКСАНДАР САША ПЕТРОВИЋ
САША ШТУЛИЋ

МАРЧЕЛО, сликар ВАСА СТАЈКИЋ

ШОНАР, музичар ИВАН НИКОЛИЋ

КОЛИН, филозоф ГОРАН КРНЕТА
ВЛАДИМИР ЗОРЈАН

БЕНОА, станодавац ИГОР КСИОНЖИК

АЛЧИНДОРО, градски већник ВЛАДИМИР ЗОРЈАН
ИГОР КСИОНЖИК

МИМИ ДАНИЈЕЛА ЈОВАНОВИЋ
СВИТЛАНА ДЕКАР
САНЕЛА МИТРОВИЋ

МИЗЕТА НАТАЛИЈА ВОРОНКИНА
СЕНКА НЕДЕЉКОВИЋ

ПАРПИЊОЛ, продавац играчака БРАНИСЛАВ ЦВИЈИЋ

НАРЕДНИК ДРАГАН ЂУРИН
ЦАРИНИК МЛАДЕН НИКОЛИЋ

ОРКЕСТАР И ХОР СНП

Дечји хор "Бајићеве славуји", Музичке школе "Исидор Бајић"

Концертмајстори:

Владимир Ђуковић, Александра Крчмар-Ђулибрк

Корепетитори:

Ирина Митровић, Данијела Ходоба-Леш, Глеб Горбунов

Суфлери: Боженка Очовај, Милана Цап-Ђујић

Инспцијенти: Олга Бановчанин, Тања Цвијић, Дејан Теодоровић

Мајстор светла: Младен Букарица

Видео пројекције Серђа Мариотија:
Ђорђе Верначки и Срђан Миловановић

Време трајања представе – два сата и 45 минута

Премијера: 12. мај 2007, сцена "Јован Ђорђевић"

Декор и костими израђени у
радионицама Српског народног позоришта

Боеми

Giacomo Puccini

La Bohème

Боеми

Giacomo Puccini

La Bohème

опера у четири чина

Либрето према роману А. Миржеа *Слике из живота боема*
написали Луиђи Илика и Ђузепе Ђакоза

Диригент:

ЂАНЛУКА МАРЧАНО
(Gianluca Marciano), Италија

ЖЕЉКА МИЛАНОВИЋ

Премијеру припремио и дириговао четири представе:

ЂАМПАОЛО МАРИЈА БИЗАНТИ
(Giampaolo Maria Bisanti), Италија

Редитељ:

КАТАРИНА ПАНТИ ЛИБЕРОВИЧИ
(Caterina Panti Liberovici), Италија

Сценограф:

СЕРЂО МАРИОТИ (Sergio Mariotti), Италија

Костимограф:

КРИСТИНА АЧЕТИ (Cristina Aceti), Италија

Диригент Хора:

ВЕСНА КЕСИЋ-КРСМАНОВИЋ

Диригент дечјег хора:

АНА КОВАЧИЋ

Асистент редитеља:

КАТАРИНА МАТЕОВИЋ-ТАСИЋ

Костимограф реализатор:

Бранка Штрбац

Превод и обрада текста за дисплеј:

Иван Свирчевић

ЃАКОМО ПУЧИНИ

(Giacomo Puccini, 1858–1924) најомиљенији је представник оперског веризма којем је дао изразито личну лирску особину. Постојање те лирске особине, која је често знала склизнути у веома наглашену сентименталност, не искључује, међутим, код њега и снажан осећај за сценску драматику. Попут Вердија – и још више од њега – изразито личан у обликовању својих музичких замисли, Пучини је саградио снажан стуб историјске оперске зграде, стуб, о који многи воле да с омаловажавањем обесе упозорење: *Банално!* – па према томе и уметнички мање вредно, чак и штетно. Током целе своје бриљантне каријере светског композитора, а после његове смрти све до наших дана, стваралац Пучини доживљава увек поново неправедне оцене које су у супротности с одушевљењем публике. Јер широка публика воли Пучинија, воли његове јунаке и његове мелодије, плаче над умирањем мале Мими, очајава над увредом нанесеном гејши Ћо-Ћо-Сан, узбуђује се при суђењу храбром сликару Каварадосију, заноси се далеком оријенталном мистиком која окружује окрутну принцезу Турандот. У Пучинијевим операма све је речено до последњег слова; доживљај музике и сцене, стопљен и идеално саживљен у целину долази до гледаоца непосредно, “напада” га својом изражајношћу која од опере готово чини филм у којем се музика не одваја од либрета, а то двоје од сцене. У музици Пучинијевих опера доминира лепа

мелодија, али мелодија која тече потпуно сагласно са смислом текста. Када неки лик у Пучинијевој опери пева арију, онда је то као нормалан, осмишљен говор на позоришној сцени; веризам – истинитост музичког театра – постигнут је у тим делима у свом најуспешнијем домету потпуне јасноће доживљаја. Пучинијеву оперску музику не може се не разумети и вероватно нема гледаоца који не би могао схватити шта му та музика говори, шта описује, какав карактер представља, због чега је разнежен, односно над чим се жести. Та потпуна разумљивост и непосредна привлачност стајала је Пучинијеву музику тешких осуда које су је оптуживале због баналности и јефтиних ефеката. Па ипак, ни један, па ни најстрожи музички критичар није могао тврдити да је у тој музици нешто лоше или недоречено. Напротив, увек се истичу три битна квалитета Пучинијеве оперске естетике: изванредно познавање оркестра и постизање најсуптилнијих финеса у дочаравању уживања и контраста; одлично вођење певачких деоница, било солистичких или хорских, с коришћењем најлепших белкантистичких традиција; савршен осећај за драматургију музичке сцене, за развој акције у музици, за описивање људских карактера музиком, за истанчан осећај мере (у Пучинијевим зрелим операма нема ни једног јединог такта музике којег би се могло испустити, означити неуспелим или сувишним). Са занатског гледишта Пучини је заиста био савршен мајстор. Оно што му се преко тога пребацује као сладуњавост и повођење за јефтиним ефектима није знак слабости, него ознака стила једне епохе, у којој је натурализам и на оперској сцени отупио своје драстичне шилке у приказивању животне опорости и стао наглашавати сентименталну, то јест, осећајну страну доживљавања свакодневног живота. Јер, у томе је Пучини остао доследан веризму: њега занима само жив човек, његов бол, ситне радости, животне трагедије. У сваком лику уочава живот човека од крви и меса који је – као такав – за публику и најзанимљивији. Пучинијев музички театар ваља тако и доживети: у дубоком урањању у свакодневна, обична људска реаговања без великих, херојских гестова. И управо у томе су многи запазили баналност, што је Пучинијев лирски веризам на оперску сцену доносио једноставан свакодневни живот и људе који као да су се попели из гледалишта да би на позорници испричали оно што су сами проживели. /.../ Колико је Пучини био спонтан стваралац доказује и чињеница да је писао готово искључиво за музичку сцену, да је радио веома брижљиво и савесно и да се искрено уносио у садржаје који су га привукли. Дугачка галерија ликова које је поставио на музичку сцену ушла је у свет културног човека са често тачно одређеним особинама, као што и његове популарне мелодије, карактеристично обликованог тока, живе у свакодневном сећању најшире музичке публике.

Н. Туркаљ, 125 опера, Загреб, 1997.

Александар Саша Петровић, Горан Крнета и Васа Стајкић

Сенка Недељковић и део хора

РЕЧ РЕДИТЕЉА

Идеја која ме је водила у раду на *Боемима* била је идеја сећања. Ово је прича о једном сећању. Родолфо, песник и писац, баца последњи поглед на своју младост. Кроз њега се и ми опраштамо од својих снова, жеља и нада. Родолфо приповеда о не тако давној прошлости која још живи у нама, слике и утисци се појављују у деловима, али с нејасним обрисима.

Париз, 1930. Историјски тренутак – између два светска рата – у коме жеља за животом појачава осећања. То је и град–симбол жеље за љубављу и уметношћу. И како носталгично каже Марчело: “О, лепо доба варки и утопија, у коме се верује, у коме се нада и све се лепшим чини.”

Моменат у коме живе главни ликови је већ обавијен велом горчине, јер тамо где је носталгија тамо је и прошлост. И у том сећању надолaze нам места и догађаји, а смене годишњих доба се убрзавају и успоравају с нашом личном перцепцијом времена и простора.

Ово није само прича о једној љубави. Боеми истичу и једну од слабости људске природе – усамљеност.

Како Мими бива све више опхрвана болешћу, то нам се све више мути слика сећања, одвајајући нас од прошлости. Мими се уздиже изнад своје људске природе постајући симбол времена коме нема повратка. Метафора јесени младости.

Санела Митровић и Александар Саша Петровић

ЂАНЛУКА МАРЧАНО (Gianluca Marciano)

Рођен 1976. године у месту Специја у Италији. Почео да учи клавир када је имао пет година. Уписао Музичку академију у Фиренци, учио код Дмитрија Башкирова, Хоакина Ачукара, Паола Рестанија, као и Масимилијана Дамеринија. Побеђивао је на многим националним и интернационалним такмичењима за младе музичаре, а први рецитал је имао са десет година. Од тада је наступао у најчувенијим концертним дворанама широм света. Такође је предводио најзначајније италијанске музичке куће и свечаности: Регионално позориште у Парми током Вердијеве годишњице 2001, (Оперски студио *Верди*), Позориште *Карло Феличе* у Ђенови, *Мађо Музикале* у Фиренци и Међународно такмичење *Beato Pio IX* у Риму. Био је члан жирија неколико певачких такмичења.

Године 2002. маестро Марчано је позван у Оперу и Балет Словенског народног гледалишча у Љубљани, где је радио као асистент маестра Лориса Волтолинија, проширујући свој оперски репертоар. Такође је асистирао маестру Дитеру Росбергу на *Фаусту* и *Офенбаховим Рајским вилама* за њихову светску позоришну премијеру 2005.

Током сезоне 2006/2007 изненада је позван у Хрватско народно казалиште у Загребу да диригује представе *Набуко* и *Севиљски берберин*, без иједне пробе.

Марчано је гост диригент *Камерног оркестра словеначких солиста*, *Румунске филхармоније “Јон Димитреску”*, *Оркестра Армоници*, *Камерате Кијев* итд. Између осталих, и следећи врхунски уметници певали су под његовом диригентском палицом: Паолета Мароку, Доната Д’Анунцио Ломбарди, Зоран Тодоровић, Марк Хелер, Инва Мула, Ирина Лунгу, Дарио Шмунк, Жељко Лучић итд.

Године 2007. дебитовао је у Театру Поли у Пекингу, где је дириговао Оркестром пекињшке Дrame и Опере, а сада је њихов главни гост диригент. Исте године је дириговао у Театру *Верди* у Сасарију, а 2008. је имао гала концерт са Андреом Бочелијем и *Пекињшким симфонијским оркестром*.

У Српском народном позоришту је дириговао оперу *Тоска*.

ЖЕЉКА МИЛАНОВИЋ

Рођена 1965. у Београду.

Дипломирала на Факултету музичке уметности у Београду, код професора Станка Шепића 1988. године; на истом факултету је и магистрала 2000. године.

Носилац је неколико савезних награда стечених током студија: Сарајево, 1983, Загреб, 1986. – награда на XX такмичењу музичких уметника Југославије, дисциплина дириговање, као и награде Универзитета уметности у Београду. Наступала је с оркестром Београдске филхармоније, Симфонијским оркестром Радио-телевизије Србије и Оркестром Академије уметности из Новог Сада.

Током студија ангажована у КУД "Абрашевић" и хору Београдски мадригалисти. У Опери Народног позоришта у Београду делује од 1988, а као диригент од 1991.

Од јануара 1995. године је стални диригент Опере Српског народног позоришта где на репертоару има опере: *Трубадур*, *Набуко*, *Кавалерија рустикана*, *Фауст*, *Мајска ноћ*, *Кармен*, *Мадам Батерфлај*, *Служавка господарица*, *Моцарт и Салијери*, *Сутон*, *Код Феме на балу*, *Еро с онога свијета*, *Слепи миш*, *Васкрсење*, *Тоска* и балет *Ромео и Јулија*.

Награде: Годишња награда СНП за дириговање оперете *Слепи миш* 2004. и за дириговање праизведбе опере *Васкрсење* Франка Алфана 2005.

С Опером Српског народног позоришта наступала је на БЕМУС-у 1995, у Центру "Сава" 2003. и 2004. године, а у јуну 2006. на Интернационалном оперском фестивалу у Мишколцу (Мађарска) с опером *Васкрсење*. Члан је Удружења музичких уметника Србије.

Игор Ксионжик, Владимир Андрић, Васа Стајкић, Александар Саша Петровић и Владимир Зорјан

Сенка Недељковић

КАТАРИНА ПАНТИ ЛИБЕРОВИЧИ (Caterina Panti Liberovici)

Рођена у Торину где је похађала Конзерваториј музике, дипломирала при школи Театра Стабиле у истом граду.

Као асистент режије ради у континуитету дванаест година у Миланској скали с највећим светским редитељима попут: Стрелера, Ронконија, Пиџија, Флима, Де Ане, Зефирелија и др. Учествовала је, као редитељ, у обновама продукција позоришта Сан Карло у Напуљу, Театру Ређио у

Парми и Бољшом театру у Москви.

Као редитељ опере урадила две нове поставке за Академију Миланске скале: *Анонимно писмо* Г. Доницетија (1997) и *Chi dell'altrui si veste presto si spoglia* Д. Чимарозе (2000).

У Хрватском народном казалишту у Осијеку режирала је Чимарозин *Тајни брак* (2001) и Белинијеву *Месечарку* (2002); у Загребачком ХНК опере *Капулети и Монтеки* В. Белинија (2002) и *Позоришне згоде* (*Вива ла мама*) Г. Доницетија (2003).

У Италији, у периоду 2004/2005. поставила је оперу *Риголето* Ђ. Вердија и *Андре Шеније* У. Ђордана. Године 2006. режирала *Служавку господарицу* Ђ. Б. Перголезија у Женеви и *The little sweep* Б. Бритна у Театру Фениче у Ђенови.

СЕРЂО МАРИОТИ (Sergio Mariotti)

Рођен у Милану 1973. године. Дипломирао сценографију на Академији лепих уметности у Брери (*Belle Arti di Brera*). Похађао двогодишње специјалистичке студије сценографије и костимографије Миланске скале (*Teatro alla Scala*) као и семинар Н. Панара о употреби и реализацији маске у позоришту.

Од 1994. године реализовао је бројне сценографије, самостално или у сарадњи са познатим светским именима, за класичне опере: *Севилски берберин*, *Набуко*, *Дон Ђовани*, *Отело*, *Чаробна фрула*, *Аида*, *Лукреција Борџија*, *Боџи*, итд.

КРИСТИНА АЧЕТИ (Cristina Aceti)

Рођена у Бергаму 1976. године. Године 1994. дипломирала на Лицеју сценских уметности (*Liceo Artistico Statale*), а 1999. године на Академији лепих уметности у Брери (*Belle Arti di Brera*). Похађала специјалистичке студије фотографије и технике сценских уметности, као и курсеве за технике конзервације старих материјала.

Каријеру започиње 1997. године, а прва искуства у позоришној сценографији стиче 1998. године радећи костиме за оперу *Чаробна фрула* В. А. Моцарта. Након тога следи плодна каријера током које ради, самостално или тимски, на изради костима и сценографије за бројне опере: *Ана Болен* и *Лучија од Ламермура* Г. Доницетија, *Служавка господарица* Ђ. Б. Перголезија, *Кавалерија рустикана* П. Маскањија, *Риголето* Ђ. Вердија, *Евгеније Оњегин* А. Пушкина, итд.

Владимир Зорјан и Наталија Воронкина

Бранислав Цвијић и хор

Садржај

I чин

Родолфо, Шонар, Колин и Марчело живе у мансарди над крововима Париза. Бадње је вече, а они су без новаца и без огрева. Марчелу је толико хладно да не може да држи четкицу. Родолфо жртвује свој рукопис да би их загрејао. Колин се враћа из залагаонице где је хтео да заложу неке своје књиге, али је била затворена. Појављује се Шонар с огревом, храном, вином и новцем, платом од неког енглеског лорда. Они одлучују да прославе Бадње вече у локалу који редовно посећују, „Café Momus”. Станодавац им куца на врата и тражи већ дуго неплаћену станарину. Они га чисте пићем, а када се он избрбља да би хтео наћи младу и згодну жену, уместо своје старе и ружне, они то искористе и избаце га напоље као прељубника. Напокон крећу у кафану, њихово омиљено састајалиште. Родолфо остаје да заврши неки чланак за новине. Но још није ни почео, када му неко бојажљиво закуца на врата: то је млада комшиница којој се свећа угасила у ходнику и моли га да јој је поново упали. Наједном јој позли и он је понуди да седне и узме мало вина. Она крене напоље али схвати да јој је негде испао кључ. Промјаја им угаси свеће и док траже по мраку, Родолфо је ухвати за хладну руку. Он јој прича о себи – а ко је она? Прича му о свом скромном животу у собици поткровља. Љубав која се рађа међу њима топла је и једноставна. Пријатељи га зову с улице и њих двоје загрљени одлазе са њима.

II чин

У Латинској четврти, у празнично вече све врви од света. Боеми случајно имају новца и купују: Шонар трубу, Колин стари огртач, а Родолфо поклон за своју Мими – малу црвену капу. Упознаје је с пријатељима и започиње разговор о љубави. Наједном у локал улази лепо одевена девојка у пратњи старог господина. То је Мизета, Марчелова бивша љубавница. Већ јој је досадио стари Алчиндоре и она стално покушава да привуче Марчелову пажњу. Под изговором да је ципела жуља, она пошаље Алчиндоре да јој купи нове, и стари љубавници су поново заједно. Сви одлазе за војним оркестром, а када се Алчиндоре врати, дочека га само повећи рачун за цело друштво.

– пауза –

III чин

Мизета и Марчело су одсели у крчми крај капије Париза. Мими долази да нађе Марчела и очајна му поверава да ју је Родолфо напустио из љубоморе. Када се Родолфо појави, она се сакрије иза дрвета и тако чује прави разлог његовог одласка: није реч о његовој љубомори, Мими је озбиљно болесна и он не може да поднесе њене патње јер је превише воли. Она му се баца у наручје и опрашта се од њега, док се Мизета и Марчело свађају.

IV чин

Родолфо и Марчело су поново у стану на мансарди, размишљају тужно о девојкама које су их напустиле. Навраћају Колин и Шонар и успевају их развеселити. Госте се и весело играју по соби. Њихово весеље прекида узбуђена Мизета, са смртно болесном Мими коју је нашла на степеницама. Мими је дошла да још једном види свог драгог. Стављају је у кревет. Мизета одлази да купи муф за њене ледене руке, Марчело да доведе лекара, а Колин да заложу свој огртач, да би све то платили. Родолфо и Мими остају сами и сећају се свог првог сусрета. Остали се враћају и Мими, пресрећна због новог муфа, верујући да је то поклон од Родолфа, срећна заспи. Мизета спрема лек који је Марчело донео, и када Шонар жели да пробуди Мими, схвата да је она умрла. Родолфо у сузама грли своју вољену Мими.

Хор

Данијела Јовановић

Свитлана Декар и Александар Саша Петровић

ПРАИЗВЕДБА У ТОРИНУ, 1. ФЕБРУАРА 1896.

Б О Е М И НА СЦЕНИ СРПСКОГ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА

Премијера: 6. јануар 1950.

Диригент: Војислав Илић, Даворин Жупанић, Богдан Бабић
Редитељ: Драгица Дамјановић
Сценограф: Стеван Максимовић
Костимограф: Милица Бабић-Јовановић, к.г.
Укупно изведено 30 представа пред 12.500 гледалаца.

Обновљено као премијера: 12. фебруар 1955.

Диригент: Гаетано Чила
Редитељ: Марио Маринц
Сценограф: Милета Лесковац
Костимограф: Милица Бабић-Јовановић
Укупно изведено 30 представа пред 10.590 гледалаца.

Премијера: 5. фебруар 1963.

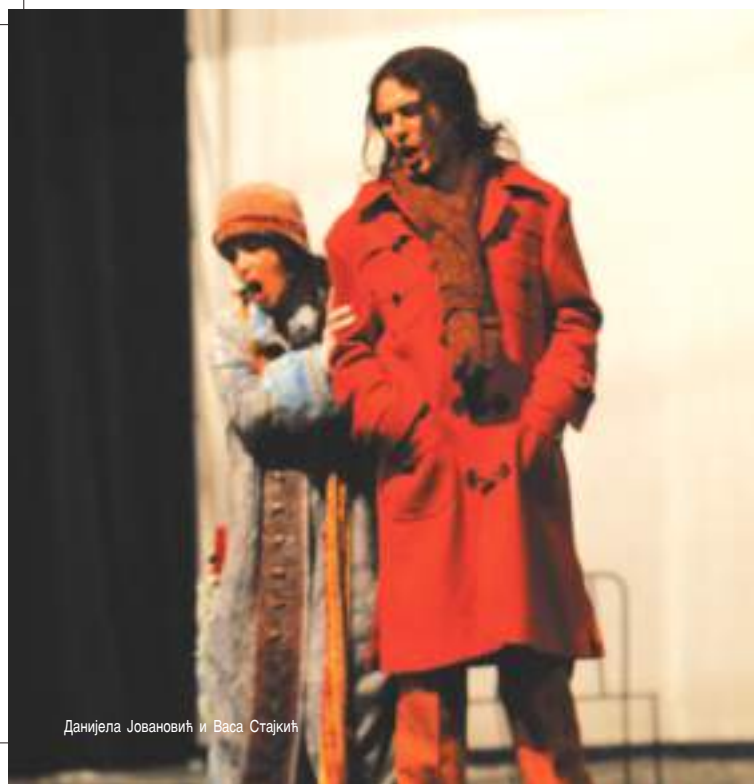
Диригент: Даворин Жупанић (5), Јаков Ципци (1) премијера,
Маријан Фајдига (7), Виктор Васи (Сегедин, 2)
Редитељ: Емил Фрелих
Сценограф: Милета Лесковац
Костимограф: Стана Јатић
Укупно изведено 15 представа, 5.077 гледалаца.

Премијера: 4. фебруар 1975.

Диригент: Имре Топлак (28), Душан Миладиновић (1)
Редитељ: Дејан Миладиновић
Сценограф: Стеван Максимовић
Костимограф: Мирјана Стојановић-Маурич
Укупно изведено 29 представа пред 8.495 гледалаца.

Премијера: 11. октобар 1987.

Диригент: Миодраг Јаноски
Режија и сценографија: Фрањо Поточник, к. г. Марибор
Костимограф: Мирјана Стојановић-Маурич
Укупно изведено 6 представа, 1.429 гледалаца (само у сезони 1987/88).

Данијела Јовановић и Васа Стајкић

Свитлана Декар и Александар Саша Петровић

Александар Саша Петровић

Саша Штулић

Драган Ђурин и део хора

149. сезона 2008 / 2009.

За издавача / МИЛИВОЈЕ МЛАЂЕНОВИЋ, управник
Директор Опере / БЕРИСЛАВ СКЕНДЕРОВИЋ
Уредник / ДУШАНКА РАДМАНОВИЋ
Обликовање / РАДУЛЕ БОШКОВИЋ
Фотографије / МИОМИР ПОЛЗОВИЋ, БРАНИСЛАВ ЛУЧИЋ
Технички уредник / ЖАРКО ДЕАК
Компјутерски слог / ЉИЉАНА БИЛЕИЈА и НАДА РАДОВИЋ
тираж 1500
Штампарија "Будућност", Нови Сад
Телефони: благајна 520-091, информисање 427-975,
пропаганда 451-452, продаја 6613-957
www.snp.org.rs